

преди той да престъпи Божията воля и да бъде изгонен от рая на сладостта."

"От Нитрийската пустиня дошли при един отшелник двама монаси, узнали за неговия добродетелен живот. Макар да идвали от далечна и чужда страна, но, тъй като живели някога в един манастир, те запазили предишното си приятелство. Дълго го търсили и най-после го намерили в пустинята близо до Мемфис (дн. Кайро). Той не отказал да види предишните си приятели и прекарал с тях три дни. На четвъртия ден тръгнал да ги изпрати, и ето, срещу тях идва една огромна лъвица. Звярът се приближил и после, като че ли размисляйки малко, паднал в нозете на отшелника. Видът на звяра явно показвал, че той преживява голяма мъка... Всички били трогнати, особено този, към когото се обърнал звярът. Тръгнали след лъвицата. Тя вървяла напред, ту озъртайки се, ту спирайки, и така, като че ли давала да се разбере, че иска отшелникът да отиде там, дето тя води. Дошли до леговището на звяра. Там лъвицата имала шест пораснали лъвчета, но те се били родили слепи. Тя ги изнасяла едно по едно и ги слагала пред нозете на отшелника. Тогава светецът разбрал, какво очаква от него лъвицата. Като призовал името Божие, той се докоснал с ръка до слепите очи на лъвчетата. Слепотата изчезнала и очите им се отворили... Лъвицата след пет дни се върнала при своя благодетел и му донесла дар кожа от неизвестен звяр. Светият мъж не отхвърлил нейния дар, защото счел, че е пратен от друг Подател, и често обличал кожата" (Сулпиций Север. - В "Разговор за източните отци").

В житието на преподобния наш отец Сава Освещени четем: "Някога, когато този св. отец отивал от Рува към р. Йордан, където расте тръстика, срещнал грамаден куц лъв. Като паднал пред св. Сава, той му показал своя крак и със знаци го молел да му окаже помощ. Преподобният наш отец Сава, виждайки болката на звяра, седнал и, като взел крака му, извадил от него влязлата треска. Лъвът получил облекчение на болката, станал и започнал да ходи. След това 40 дни съпътствувал стареца и охотно му служел. Освещеният старец тогава имал при себе си един ученик, родом сириец, по име Флаис. Този ученик имал на разположение осел. Сава, като изпращал някога ученика да изпълни свое послушание, поръчвал на лъва да се грижи за ослето. Лъвът рано сутрин вземал с устата си юздата на ослето, пасял го цял ден, а вечер го напоявал и се връщал с него. След няколко дни, когато лъвът продължавал да изпълнява своята служба, Флаис, пратен за изпълнение на възложената му работа, като проявил нерадение за своето спасение, или може би с нещо се възгордял, и след това, бидейки оставен от Бога, паднал в грях. Точно в този ден лъвът уморил осела и го изял. Флаис, като узнал за това, разбрал, че грехът му е причината, поради която оселът бил изяден. Поради това не смеел да се яви пред стареца, но се предал на отчаяние, отишъл в своето село и там оплаквал греха си. Божественият старец обаче, подражайки на Господнето човеколюбие, не го презрял, но след дълго търсене го намерил, наставил го, преклонил го пред Бога и по такъв начин го въздигнал от падението." (Изд. Пр. Палест. общества, § 49, СПб., 1885 г.).